

متن پرسش

هرچه حوادث بیشتر برای آخرالزمانی شدن آغوش باز می کنند دارم از خودم بیشتر نگران و در آشوب می شوم. سلامی به رسم ادب، به رسم دعاگویی، به حکم تسلیم! سلامی به آرزوی پناه جویی؛ سلامی به همه ی مجاهدان از اولین تا آخرین می دهم بلکه کسی این میان به فریادم برسد. گاهی از خواب بیدار می شوم و در تاریکی صبح گویی این هیبت سوره ی عنکبوت است که قلبم را در دام نفسم به بند می کشد، آنقدر از خودم می ترسم که نمی دانم چه کنم؛ و این از معقولانه ترین ترسهایی است که تا کنون داشته ام... انگار می بینم که خدای عزیزم؛ خدای مهربان، خدای ارحم الراحمین به وقت سوره ی عنکبوت ... و نوبت امتحان که می رسد هیچ رحمی به دلش نیست، هیچ رحمی! سر این حرف با کسی شوخی ندارد؛ با هیچ بشری! اصلا شاید همین رخس بوده که در اصرار ارنی های موسی تجلی داده که موسی در دم جان داده! وگرنه موسی که دم به دم با خدا می گفته و همراه و همدم بوده! ... و حالا من به میدان آمده ام تا شما را قسم بدهم که هر مستجاب الدعوه ای می شناسید بگویید به او که برای من دعا بکند؛ آخر ترسوها شهید نمی شوند! و تاریخ تخته گاز دارد به سوی غربال آخرالزمانی می تازد... به خانواده ام نگاه می کنم که چطور می شود بتوانم از شان بگذرم برای راه خدا؛ یعنی آیا می توانم؟ اینجا بود که گفتم به امام حسین که عجب کاری کرد!... و این سوره ی عنکبوت است که این روزها انگار هر روز دارد بر زندگی ام وحی می شود .. دعا کنید قلبم این میان نمیرد، ایمانم ذبح نشود که این ذبحی عظیم و الیم خواهد بود! ... کاش خدا کرمش بیشتر از همیشه گل کند و دلش مشتی تر از همیشه شود و در هم بخرد؛ وگرنه من زمین می مانم که می مانم ... دلم برای روزهای ساده زیستی تنگ شده؛ خیلی تنگ شده، برای دلم هم خیلی دعا کنید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چه اندازه زندگی در طوفان زیباست. آری! آن گاه که حضرت محبوب که ربّ العالمین ما نیز هست؛ در جایگاهی فرمود: «أَحْسِبِ النَّاسَ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ» (عنکبوت/۲) که به گفته جنابعالی در اینجا و در این امتحان به هیچ وجه کوتاه نمی آید تا بزرگی های نهفته در جان انسان ها به ظهور آید و سره از ناسره جدا گردد. در همین طوفان ها است که باید نظر به مظاهر حضرت حق در هر میدانی که باشد، بیندازیم همانطور که در میدان فتنه مهرماه ۱۴۰۲ دیدید که با قهرش چه ها که نکرد و این به یک معنا یعنی خطاب به حضرت کلیم الله که در جواب تقاضای آن حضرت که خواست ذات را بنگرد، فرمود: «... لَنْ تَرَانِي وَ لَكِنْ أَنْظُرْ إِلَيَّ الْجَبَلِ فَإِنَّ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ

تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَ خَرَّ مُوسَى صَعِقًا..» (اعراف/۱۴۳). بنگرید که چگونه خداوند از در و دیوار عالم به ظهور آمده تا هر کوهی که باشد از جایگاه و جای خود بر کنده شود و او بماند و او، تا جهانی دیگر در منظر ما به میان آید و با نظر به آن جهان، شهادت هم حضور برتر ما در همین زندگی خواهد شد. در این مورد آقای علیزاده و خانم پریسا نصرآبادی در رابطه با حضور ما در نظم جهانی جدید و نسبتی که در خلیج فارس پیش آمده، صحبت‌هایی شده است که می‌توانید آن را دنبال کنید.

<https://eitaa.com/matalebevijeh/۱۳۹۴۴> موفق باشید